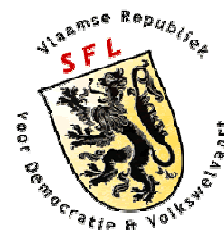

Vlamingen Vooruit

E-Nieuwsbrief voor Vlaamse emancipatie vanuit links perspectief
december 2009 nummer 13

De redactie is te bereiken via info@landdag.org

TE LEZEN IN DEZE VLAMINGEN VOORUIT:

- ★ Verslagboek 2009
- ★ Kalender
- ★ België herrijst!
- ★ Identiteit is meer dan een zaak van maden en wormen
- ★ Staatsrepressie in opmars
- ★ En tot slot nog dit...

★ Verslagboek 2009

Voor de publicatie van het Verslagboek 2009 is het nog wachten op de teksten van enkele sprekers. Wij hopen dit verslagboek begin 2010 te kunnen versturen. Wie het Verslagboek 2009 nog wil bestellen, kan dat door 5 € te storten op het SFL-rekeningnummer: 979-5930107-17 met vermelding: Verslagboek 2009. Voor vragen: info@landdag.org

★ Kalender

★ Dinsdag 12 januari 2010

Multiculturaliteit, migratie en het links Vlaams-nationalisme

Discussieavond over hoe het links-flamingantisch standpunt er kan uit zien.

Voor meer informatie: info@landdag.org

Dinsdag 12 januari 2010 van 19u.00 tot 21u.00

Vlaams Huis, Drukpersstraat 20, 1000 Brussel

Organisatie: SFL en V-SB

★ België herrijst!

“Nooit had België zo veel macht”, titelde ‘Het Nieuwsblad’ na Herman van Rompuys Europese uitverkiezing. En meteen sprong mijn vaderlands hart op van vreugde, als ik mij een bijbelse zegwijze mag veroorloven die echter helemaal bij de verhevenheid van het gebeuren past. Van Rompuy, vroeger eerder minder bekend op ons continent, dwong meteen respect af: zijn haïku’s werden zelfs op staande voet vertaald in het Japans! En om het tricolore zegebulletin helemaal compleet te maken, kreeg Karel De Gucht eveneens zijn Europees mandaat in de schoot geworpen.

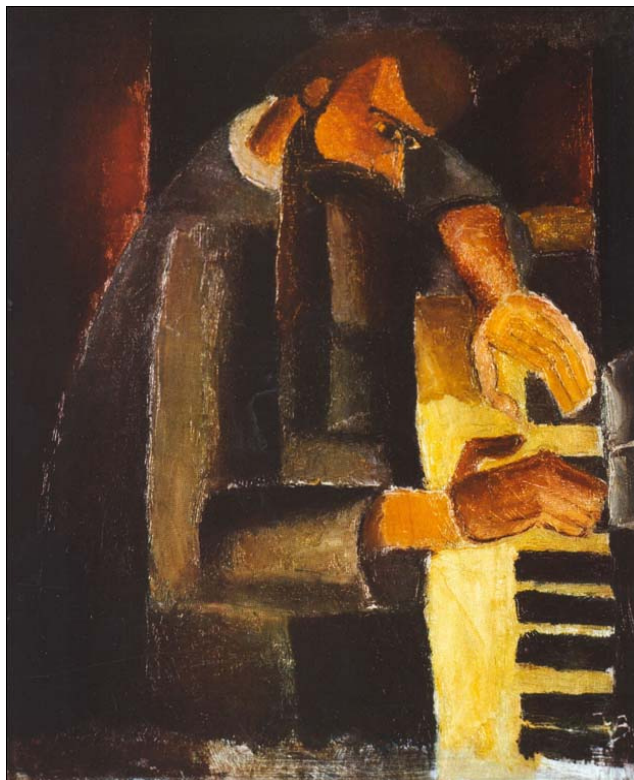
Een andere krant werd er zowaar lyrisch bij: 2-0! kopte die, waarbij de nul met leedvermaak verwees naar de arrogante Hollanders, die er tweemaal naastgrepen. Weliswaar moest Louis Michel de duimen leggen bij de verkiezing voor een VN-topfunctie, maar hij verloor met slechts één luttel stemmetje verschil. Het was allemaal de fout van een paar Europese landen die niet solidair met ‘le père Michel’ hadden gestemd, waaronder de Oostenrijkers, die allicht nog altijd niet verteerd hebben dat deze staatsman onze landgenoten ooit afraadde nog te blijven gaan skieën in dit quasi-fascistische land.

Aan de Belgische internationale renaissance werd nog enige tricolore kleur bijgezet door enige sportcoryfeeën. Kim Clijsters nam terug het racket ter hand en Justine Henin kon dan uiteraard niet achterblijven, zodat dit hartverwarmende Vlaams-Waalse duo straks weer op de koffie kan bij Albert. En ook de Dode Duivels droegen hun steentje bij door zowaar een vriendenmatch te

De blijde Belgische boodschap blijft actueel!

winnen, zodat de kans reëel is dat zij in de toekomst nóg sterkere teams gaan kloppen dan de Seychellen of de Faeroër-eilanden. Dat dit weliswaar gebeurde onder aanvoering van Dick Advocaat - een Hollanders - geven wij met tegenzin toe.

René De Clercq, geschilderd door de Vlaamse expressionist en linkse flamingant Frits Van den Berghe

Maar goed, vanuit alle vaderlandslievende hoeken en kanten worden emmers vernis aangedragen om het wankel Belgische staatshuis te beschilderen met een laag gezichtsbedrog. Vroeger was het cement dat België moest samenhouden een amalgaam van voetbal, frieten, bier en de Kuifje-strips. Nu grijpt de drenkeling wanhopig naar andere, even futiele grashalmen.

Tijdens Leterme-I werd er in de vaderlandsminnende kringen groot alarm geblazen, want allerlei separatistische schijnheiligaards wilden langs slinkse sluiptwegen de unitaire constructie in de lucht blazen.

Er heerst thans op het communautaire front een relatieve, maar uiteindelijk bedrieglijke windstilte. De Belgische poging tot réveil zal uiteindelijk blijken een van de laatste stuiptrekkingen te zijn van een uitgeleefde dinosaurus. Hij zal er ongetwijfeld nog enige tijd over doen om zijn laatste adem uit te blazen. Nog even geduld dus, want met dichter René De Clercq weten wij:

**“Er ligt een staat te sterven,
heel zachtjes, onder pijn.
Twee volkeren zullen erven.
Ik zal op de uitvaart zijn”.**

Stijn Pikkewijn

★ Identiteit is meer dan een zaak van maden en wormen Kanttekeningen bij het actuele identiteitsdebat

Alle gewone bewoners van onze planeet, die op hun leven na, niet veel te verliezen hebben, beseffen - min of meer uitgesproken - dat we vandaag in een historische overgangsfase zijn terechtgekomen. Het mondiaal kapitalisme is overduidelijk op zijn economische, ecologische en ideologische grenzen gestoten, waardoor de komende 30 tot 50 jaar zullen worden gekenmerkt door een wereldwijde chaos. Een mooi plaatje gaat dit niet geven ...

Was het kapitalisme vroeger “louter” een regime van uitbuiting en onderdrukking van de menselijke arbeid, vandaag is het de vijand van het hele mensdom geworden. Indien de mensheid (en de andere levensvormen op aarde daarbij) deze wanordelijke transitieperiode, die we nu al ten volle doormaken, overleeft, dan is het nog niet zeker dat we automatisch in een betere situatie zullen belanden. Er kan op de puinhopen van het kapitalisme namelijk evengoed een nieuwe ordeloosheid ontstaan, met nog minder echte democratie en nog meer ongelijkheid tussen en binnen landen en continenten.

Voor ons linkse flaminganten is het duidelijk dat nationale strijd in grote delen van de wereld hoort bij de weinige leefbare vormen van weerstand tegen de kapitalistische mondialisering en de afgrond waarnaar deze ons momenteel leidt. Overal ter wereld gaan onder de volkeren mensen, in functie van hernieuwde collectieve zekerheid en veiligheid, op zoek naar de banden waardoor ze als volk samen horen. En laten we niet vergeten dat culturele identiteit in een politieke context *nationalisme* wordt genoemd.

Helaas gebeurt dat zoeken weer al te vaak op een elders uitgetekende manier. Zeker in Vlaanderen gaat dat zo, want het Vlaamse volk verkeert nog steeds in een toestand van grote twijfel omtrent de eigen identiteit, door de niet aflatende openlijke en subtiele aanvallen van het belgicisme.

De globalisering dwong en dwingt de samenlevingen meer en meer op elkaar gaan te gelijken en die samenlevingen reageren daar soms op door meer van elkaar te willen verschillen. Maar - paradoxaal genoeg - hoe meer verschillend ze willen zijn, hoe gelijkender ze worden. Want er bestaat een reeks Westerse standaardmanieren om uniciteit en verschil uit te drukken, die door de mainstream (dus liberale) sociale wetenschappen “universeel” aanvaard gemaakt zijn, waardoor men volkeren gemakkelijker zou kunnen vergelijken. De “grammatica” waaruit geput wordt om verschillen uit te drukken is zo goed als ‘globaal’ gestandaardiseerd, zodat in het proces om zichzelf vergelijkbaar en herkenbaar te maken, het zoekend volk die echte trekken verliest die het oorspronkelijk als volk onderscheiden maakten. Steeds weer wordt dan de oppervlakkige folklore erbij getrokken: klederdracht, keuken, volksmuziek, etc. Of ook, zoals te zeer bij ons, het type van arbeidsethos, publieke cultuur en goed bestuur, geheel volgens de vereisten van het mondiaal patronaat.

Vlaamse arbeidsethos, geheel volgens de vereisten van het mondiaal patronaat

Mensen worden in de waan gebracht dat identiteit louter een zaak is van niet beweeglijke, bovenzinnelijke *waarden en normen* (van een soort versteende culturele bovenbouw) waardoor ze zich gemakkelijk gedragsregels en opvattingen over wat wenselijk is, laten aanpraten die eigenlijk tegen hun belangen zijn. En dit culturalistisch denken impliceert meteen dat beschavingen onderling essentieel antagonistisch zijn.

Goedmenende flaminganten blijven rondjes draaien in een paradigma dat eigenlijk het hunne niet is. Daardoor kunnen ze geen fundamentele oplossingen voor de Vlaamse problemen formuleren en worden gemakkelijke doelwitten voor wie

de Vlaamse beweging wil ridiculiseren en/of demoniseren.

Indien men voor het Vlaamse volk wil vinden en verwoorden wie wij eigenlijk zijn, wat onze problemen zijn en waar de oplossingen liggen, dan doet men dat best niet op de manieren, ons opgedrongen door partijen die ons volk niet echt genegen zijn. We moeten dus leren vrij onszelf te denken om onszelf vrij te denken.

Een menselijk individu, zo wordt gezegd, is pas vrij wanneer het vrede neemt met zijn sterfelijkheid. Zo ook moeten wij aanvaarden dat wij als volk eveneens onderworpen zijn aan *ruimte* en *tijd*. Onze collectieve identiteit is m.a.w. een dynamisch gegeven. De fundamentele facetten van onze identiteit, die we op de eerste plaats moeten trachten te vatten, zijn dus van *geografisch-historische* aard: (a) welk territorium wordt vandaag door de Vlaamse maatschappelijke infrastructuur beslagen? & (b) welke rol heeft het Vlaamse volk als apart optredend collectief in de geschiedenis van de mensheid te vervullen?

Om op deze vragen correct te antwoorden (als een serieuze oefening van auto-sociografie) moet er dus een paradigmaverschuiving plaatsvinden. De methoden van het nog heersend maar terminale economisch stelsel (het kapitalisme) en de bijbehorende politieke stroming (het neo-liberalisme in zijn sociaal-democratische, klassiek liberale en conservatieve vormen) moeten we verwerpen. Dit stelsel en deze stroming zijn immers de vijanden van nationale emancipatie, van participatievere democratie en gelijkjer verdeelde volkswelvaart.

Om ernstig op vraag (a) te antwoorden moeten we eerst de centrale productiewijze - en dus het nationaal belang - van onze samenleving determineren. Het is natuurlijk zo dat sinds enkele decennia de meeste én toenemende werkgelegenheid verstrekt wordt in de dienstensector, in zijn zelfstandige, betoelaagde en publieke expressies. De Vlaamse economische integratie gebeurt dus rond een in hoofdzaak tertiair arbeidssysteem en het grondgebied dat door die economie wordt ingenomen, strekt zich tot aan de Vlaamse buitengrenzen uit en heeft de Brussel agglomeratie als nodale zone.

Het antwoord op (b) vloeit hier a.h.w. uit voort. De historische opdracht die het Vlaamse volk moet volbrengen is er geen van klein-politieke, communautaire machtsstrijd tegen de Walen binnen één of andere Belgische structuur. Het aandeel van Vlaanderen in de geschiedenis gaat erom de macht van de Belgische bourgeoisie (als plaatselijke afdeling van het mondiaal kapitalisme) te breken, en dat kan alleen door haar creatie en instrument, de Belgische staat, totaal op te ruimen. Er is geen enkele plaats voor een rest-België in de vorm van een Wallo-Brux-constructie of een autonome stadstaat Brussel.

De politieke consequenties van onze nationale identiteit laten zich dus als volgt vertalen:

- (1) We moeten streven naar een eigen soevereine Vlaamse staat, waarvan het territoir het huidige Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest omvat.
- (2) In dit streven is het Waalse volk geen tegenstander, maar een potentiële medestrijder. Ook de migranten die bij ons verblijven hebben een rol te spelen in de nationaal-democratische strijd van Vlaanderen en die van hun thuislanden.
- (3) De nieuwe politieke en administratieve instellingen van de Vlaamse staat moeten het nationaal belang incorporeren, d.w.z. dat ze onze reële economische infrastructuur moeten reflecteren in aard en beleid, zodat algemene volkswelvaart tot stand wordt gebracht.
- (4) Daartoe is dus een democratische regeringsvorm nodig die veel participatiever is dan de actuele Belgische bourgeois-democratie. De bevolking moet zich veel nauwer en veel frequenter betrokken weten bij het opzet van de nieuwe instellingen en bij de latere beslissingen die mede hun lot bepalen.
- (5) Vanzelfsprekend worden nationale bevoegdheden pas overgeheveld naar Europese en andere bovenstatelijke instellingen na doorgedreven democratische inspraak en die overheveling blijft altijd onderhevig aan revocatie.

Tot hier de kanttekeningen die ik wilde plaatsen bij het huidige identiteitsdebat. Zij vormen slechts een aanzet tot een breder debat over het doel, de richting en vorm van een slagvaardige Vlaamse Beweging. En dit in het kader van de wereldwijde economische, klimatologische en hegemonische malaise.

Maar zeker is dat, wanneer het identiteitsdebat in Vlaanderen blijft hangen in verschaald geleuter over maden en wormen, het Vlaamse volk, als realiteit in ruimte en tijd, zijn historisch bestaansrecht zal verliezen.

Theo Van Heijst

★ Staatsrepressie in opmars

‘Terrorisme’ is het tienletterwoord waarmee de wereld wordt bang gemaakt. Als wij onze politici en de media mogen geloven dan staat achter elke hoek een fanaticus klaar om dood en verderf te zaaien. Volgens deskundigen is het blinde geweld van terroristen gericht tegen de ‘mondiale samenleving en haar universele waarden en normen’. Het is dan ook maar logisch dat er drastische maatregelen worden getroffen om die nieuwe wereldorde te redden...

Aan de vooravond van een nieuw decennium proberen wij duidelijkheid te krijgen over waar de ‘war on terror’ ons naar toe leidt.

Op 10 december nam de Amerikaanse president Barack Obama in Oslo de Nobelprijs voor de Vrede in ontvangst. In zijn toespraak herhaalde hij dat sommige oorlogen nodig en gerechtvaardigd zijn. Daarmee verwees hij in de eerste plaats naar de oorlog in Afganistan waarvoor maar liefst 325 miljard dollar is in geschreven op de begroting van 2010. Ongetwijfeld zijn ook de andere oorlogen en militaire missies waarin de Verenigde Staten een rol speelt, nodig en gerechtvaardigd. Dat blijkt althans uit de Amerikaanse oorlogsbegroting die piekt op het historisch hoge bedrag van 680 miljard dollar. Dat Obama de Nobelprijs voor de Vrede krijgt, is niet alleen schandelijk omdat hij 's werelds grootste oorlogen voert, maar ook omdat hiermee de ‘war on terror’ wordt gelegitimeerd.

Want laat het duidelijk zijn: de ‘war on terror’ is niet beperkt gebleven tot het vastzetten en veroordelen van de medeplichtigen aan de aanslagen van 11 september 2001. Er werden regelrechte oorlogen ontketend en terreurverdachten werden geslagen, gefolterd, geïsoleerd of vermoord. De vele moraalridders van deze tijd verroerden geen vin omdat zij vinden dat

terroristen geen menswaardige behandeling verdienen. Maar daar bleef het niet bij. Zonder noemenswaardig protest werd de definitie van terrorisme herschreven. In het recentste nummer van Meervoud (nr. 151) vergelijkt de onvolprezen advocaat Paul Bekaert de strijd tegen het terrorisme met het scheppingsverhaal. *“De eerste dag is geweld plegen verboden, de tweede dag steun, de derde dag uitlokken, de vierde goedkeuren, de vijfde niet afkeuren, m.a.w. zwijgen. Wat brengt de zesde dag?”*

De stelling van Bekaert lijkt misschien ongeloofwaardig, maar in Baskenland is het al tien jaar een realiteit. Vandaag is zowat de hele linkse Baskische beweging verboden omdat zij deel zou uitmaken van de ‘terroristische bende’ ETA of gewoon omdat zij deze organisatie niet (genoeg) afkeurt. Al jaren mag de links-nationalistische partij Batasuna niet deelnemen aan de verkiezingen. Hierdoor kwamen de Spaanse nationalist onlangs aan een nipte meerderheid in het regionale parlement ... Op die manier wordt terreurbestrijding een voorwendsel geworden om politieke tegenstanders uit te schakelen.

Op 11 december werd de Koerdische partij DTP door het Turkse Grondwettelijk Hof verboden. De partij zou een gevaar betekenen voor onverdeelbare eenheid van de staat en zou deel uitmaken van het PKK-netwerk. De gelijkenissen met de Spaanse ‘terreurbestrijding’ zijn opvallend. In beide

gevallen werd er een Wet op de Politieke Partijen opgesteld om de repressiepolitiek te legitimeren. Aan de buitenwereld is het ontbinden van 'staatsgevaarlijke' partijen immers veel beter te verkopen dan het intimideren van politieke tegenstanders en het vervalsen van verkiezingsuitslagen.

Verontrustend is de houding van de Europese Unie tegenover deze evolutie. Het Turkse regime kwam er van af met een vrijblijvende berisping en Madrid werd zelfs nooit op de vingers getikt. Erger nog: het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dit jaar dat weigeren om geweld te veroordelen en af te keuren, volstaat om een politieke partij te ontbinden. Zwijgen zou immers even sprekend kunnen zijn als elke uitdrukkelijke steunbetuiging ...

Overal in de wereld wordt de term 'terrorisme' boven gehaald om blinde repressie te vergoelijken. Dit jaar kwamen tienduizenden Tamils om tijdens de 'war on terror' van de Sri Lankaanse overheid. Slechts een klein deel van de doden waren Tamil Tijgers. Hoewel er veel bewijsmateriaal bestaat over grove schendingen van de mensenrechten, toonde de wereldmedia nauwelijks interesse. Meestal was er zelfs applaus voor de militaire overwinning van het Sri Lankaanse leger. Weer een 'terroristische broeihaard' minder op de aardkloot! Laten wij niet vergeten dat het Westen de nodige wapens leverde om de Tamil Tijgers te verslaan. Hierdoor werd een evenwichtig vredesakkoord onmogelijk en kan Colombo haar politiek van etnische zuivering tegen de Tamils ongestoord voortzetten.

In vergelijking met bijvoorbeeld Rusland of de Verenigde Staten stelt de terreurbestrijding in Vlaanderen nog niet zoveel voor. Alhoewel. Er is de antiterrorismewet uit 2003 die zo'n ruime definitie geeft van terrorisme dat zelfs het uiten van een mening strafbaar wordt. Onvermoeibare terrorismebestrijders zoals de Openbare Aanklager Johan Delmulle vinden het een geschikt instrument om politieke tegenstanders te veroordelen. De recente uitspraak in het DHKP-C-proces, tempert die dromen, maar waakzaamheid blijft geboden. De omstreden wet uit 2003 bestaat nog steeds en zal vroeg of laat slachtoffers maken. Intussen wordt een 'revolutie' bij de Belgische Staatsveiligheid voorbereid. Midden december keurde de Kamercommissie Justitie een wetwijziging goed waardoor de Belgische geheime dienst verregaande bevoegdheden krijgt. Binnenkort mag elke Vlaming straffeloos worden afgeluisterd, mogen zijn bankrekeningen en computer worden gekraakt, zijn brieven worden geopend en zijn woning doorzocht. De Staatsveiligheid zal aan uitlokking mogen doen door bijvoorbeeld nep-bedrijven op te richten. Instellingen die weigeren mee te werken, worden zwaar beboet. Voorts staat het geheime agenten

vrij om verkeersregels te overtreden. Bij dit alles kan de chef van de Staatsveiligheid, Alain Winants, zich verheugen op een smak geld dat hij naar eigen goeddunken kan spenderen.

De strijd tegen het terrorisme wordt steeds meer een strijd tegen politieke bewegingen. Geweldpleging is al lang geen vereiste meer om politieke tegenstanders uit te schakelen. Laat het duidelijk zijn dat elites van de 'nieuwe' neoliberale wereldorde bang zijn om ten onder te gaan. Zij hebben er een puinhoop van gemaakt, maar houden krampachtig vast aan hun macht. Nu zij hun leugens steeds moeilijker verkocht krijgen, nemen zij in toenemende mate hun toevlucht tot repressie. Ook wij zijn gewaarschuwd.

Jan Van Beuren

★ En tot slot nog dit...

- In september werden er in Duitsland Bondsdagverkiezingen gehouden. De sociaal-democratische SPD tuimelde met 11,2 % naar beneden en kwam uit op een beschamende 23 %. Al in het voorjaar vroeg Der Spiegel (DS) aan **Daniel Cohn-Bendit** (DCB) van de Duitse groenen waarom de sociaal-democraten geen voordeel weten te halen uit de economische crisis (Knack 01.04.2009). **DCB:** *“Voormalig bondskanselier Gerhard Schröder heeft Agenda 2010 doorgevoerd om de arbeidsmarkt te hervormen. De sociaal-democraten waren er toen van overtuigd dat een gedereguleerde markteconomie meer productiviteit en meer welvaart tot stand zou brengen voor iedereen. **DS:** Dat dachten ook de meeste andere politici: CDU (christen-democraten), FDP (liberalen) en de groenen. In de bondsregering heeft uw partij de fatale deregulering van de financiële markten zelfs mee ondersteund. **DCB:** Let wel, ook de meeste journalisten eisten de liberalisering van de financiële markten. Het was een collectieve waanzin. Ook al is er vandaag niemand die dat wil toegeven.*
- Dat de gedereguleerde markteconomie in Vlaanderen weinig goeds heeft gebracht, wordt met de dag duidelijker. Zo maakte de Vlaamse Vereniging voor Steden en Gemeenten (VVSG) onlangs bekend dat in 2008 30 gezinnen per dag uit hun huis werden gezet omdat zij de huur niet konden betalen (10.780 gezinnen over het hele jaar). De VVSG verwacht voor 2009 een verdubbeling van het aantal uitzettingen.
- Binnenkort is de liberalisering van het internationaal treinverkeer een feit. Het is alsof de Europese beleidsmakers geen weet hebben van verzet tegen het vermarkten van de openbare dienstverlening ...
- Alexander De Croo is de nieuwe partijvoorzitter van Open VLD. Hiermee kiezen de liberalen resoluut voor een donkerblauwe en pro-Belgische koers. Andere opties waren er niet. Nu het economisch slecht gaat, kan Open VLD zich enkel over de top van de middenklasse ontfemen. En sinds de kiezers het hebben laten afweten, moeten de liberalen alleen nog maar verantwoording afleggen aan het tricolore establishment.
- Het geklungel dat aanleiding gaf tot een zware verontreiniging van de Zenne, bewijst nog maar eens hoe onzinnig een apart Brussels gewest wel is. Het heeft een eeuwigheid geduurd vooraleer het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (BHG) haar water zuiverde en nu lijkt het avontuur met een de Franse multinational Veolia Environnement uit te lopen op een fiasco. Vlaanderen staat er bij en kijkt er naar... Het is geldverslindend, contraproductief en volstrekt nutteloos dat Brussel-19 gewestbevoegdheden heeft. Onder meer voor de zuivering van het afvalwater zou een fusie van het Vlaamse en Brusselse gewest een zegen zijn. Waarom moet het BHG bevoegd zijn over de zuivering van afvalwater? Is er dan een verschil tussen Vlaams en 'Brussels' afvalwater? Het enige verschil tussen Vlaanderen en haar hoofdstad is het taalgebruik. Geef de Franstalige Brusselaars daarom een eigen Franse Gemeenschap in plaats van een onwerkbaar Brussels Gewest.
- De Brusselse nationalist en kosmopoliet Eric Corijn is bevallen van het boek 'Brussel!'. Samen met Eefje Vloeberghs verzamelde hij een dik pak cijfermateriaal over Brussel-19. Echt verrassend zijn de cijfers niet. De bevolking van Brussel neemt snel toe en nu al is meer dan de

Reichtum besteuern!

Millionärssteuer statt höherer Mehrwertsteuer! Börsenumsatzsteuer und höhere Steuern für Konzerne jetzt! Die Steuern für Beschäftigte und Kleinbetriebe senken!
www.fuer-gerechtigkeit.de

DIE LINKE.

De enige partij die
zich verzet tegen de
neoliberale waanzin

helft van de Brusselaars van buitenlandse afkomst. Brussel heeft een schrijnend tekort aan sociale woningen. 32 % van de Brusselse kinderen leeft in een gezin zonder inkomen uit arbeid. Veel jongeren zijn laaggeschoold en de jeugdwerkloosheid bedraagt ruim 35 %. Ongeveer 30 % van de Brusselaars leeft onder de armoedegrens. De kindersterfte neemt toe. Het contrast tussen rijke gemeenten als Sint-Pieters-Woluwe en arme gemeenten als Sint-Joost-ten-Node is enorm. Gelijkaardige cijfers vullen het boek. Voor veel Vlamingen zijn het allemaal argumenten om Brussel vaarwel te zeggen. Dit kan toch niet de manier zijn waarop wij in Vlaanderen willen samenleven? Inderdaad! Wij moeten echter goed beseffen dat dit geen Brusselse problemen zijn, maar problemen die voortvloeien uit het neoliberale wanbeleid dat de laatste decennia is gevoerd. Overal in Vlaanderen zullen deze problemen - zij het met vertraging - opduiken en aan kracht winnen. Wil Vlaanderen deze spiraal van dualisering doorbreken, dan zal het haar hoofdstad weer in handen moeten nemen en breken met het mondiaal kapitalisme.

- Schrijver Erwin Mortier heeft de AKO-literatuurprijs gewonnen. Hij maakte van de gelegenheid gebruik om de Vlaams-nationalisten de schuld te geven van het feit dat schrijvers als Maurice Maeterlinck niet bekend zijn in Vlaanderen. Waren het dan enkel de Vlaams-nationalisten die zich bezig hielden met de verspreiding of niet-verspreiding van literatuur? Nee toch! Katholieken, socialisten en liberalen kenden ook het werk van Franstalige bourgeoischrijvers. Dat de Vlaamse volksmassa's geen Frans konden lezen, speelt ook mee zo dachten wij. Erwin Mortier is duidelijk weg van Maeterlinck. Jammer genoeg zweven zijn schrijfsels niet in het luchtledige. Als elitekunstenaar keek Maurice Maeterlinck neer op het gewone volk en hun taal. Hij verzette zich tegen de vernederlandsing van de Gentse universiteit en werd als vriend van het Belgisch establishment in 1932 door Albert I tot graaf benoemd. Dat hij in 1935 het voorwoord schreef voor het boek 'Une Revolution dans la Paix' van de Portugese dictator Salazar hoeft in dit perspectief niet te verwonderen. Wij raden Mortier de lectuur aan van het boek 'Une Enfance gantoise' van de Franstalige schrijfster Suzanne Lilar. Hierin zal hij uit overdachte bron vernemen welke mentaliteit er heerste bij de Gentse burgerij. Misschien vindt hij hierin de verklaring waarom de Vlamingen niet wakker liggen van Maeterlinck.

Maurice Maeterlinck: product van de Franstalige burgerij in Gent. Groot dichter, maar vreselijk elitair.

Suzanne Lilar: product van de Franstalige burgerij in Gent. Getalenteerd schrijfster met een open geest.

WWW.LANDDAG.ORG

[SFL: p.a. Leuvensebaan 109, 3220 Holsbeek] [REK.NR.: 979-5930107-17] [IBAN: BE61 9795 9301 0717 - BIC: ARSPBE22]